

РЕШЕНИЕ

№ 2950

гр. София, 02.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 06.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5992** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175 от АПК във вр. § 2 от ДР на ДОПК.

Образувано е във връзка с определение № 10136 от 25.10.2023 г. постановено по адм. дело № 1560/2023 г. по описа на ВАС, Първо отделение, с което делото е изпратено на АССГ за допълване на решение № 7122 от 24.11.2022 г. постановено по адм. дело № 1560/2023 по пописа на АССГ. Прието е, че въпреки, че от страна на жалбоподателят е признат факта за дължимост по отношение на декларираните от него факти и обстоятелства липсва произнасяне в частта по искането за отмяна на задълженията за данък върху доходите на физическите лица в размер на декларираните в годишните данъчни декларации по чл. 50 ЗДДФЛ за 2013 г. и 2014 г. от 42 814.64 лева. В тази връзка е указано съдебното решение да бъде допълнено, с произнасяне по отношение на разликата до пълния обжалван размер на данъка върху доходите на физическите лица от 50 096.64 лева или 42 814.64 лева.

В проведеното публично съдебно заседание по делото жалбоподателя, се явява лично и моли да бъде допълнено съдебното решение в посочения от ВАС смисъл. Прави се и възражение и за изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на констатациите и установеното в ревизионният акт за 2013 г.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, чрез процесуалния му представител, моли да бъде допълнено съдебното решение в посочения от ВАС смисъл.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По настоящото дело е оспорен РА № Р-22002220004326-091-001/18.02.2021 г. издаден от К. Г. М. - началник сектор, възложил ревизията и И. Р. Н. - главен инспектор по приходите, потвърден с решение № 690/28.04.2021 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, с който са установени задължения за 2013 г. и 2014 г. за данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ и задължения за задължителни осигурителни вноски, ведно със съответните лихви общо в размер на 57 711,59 лв., от които: данък върху дохода по ЗДДФЛ в размер на 7 282,00 лв. и лихви в размер на 31 384,66 лв.; задължителни осигурителни вноски за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 7 065,60 лв. и лихви в размер на 4 631,06 лв.; задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ в размер на 4 416,00 лв. и лихви в размер на 2 932,27 лв.

С решение № 7122 от 24.11.2022 г. постановено по настоящото адм.дело жалбата на А. С. Ч., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002220004326-091-001/18.02.2021 г. изд. от К. Г. М. - началник сектор, възложил ревизията и И. Р. Н. - главен инспектор по приходите, потвърден с решение № 690/28.04.2021 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, с който са установени задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ и задължения за задължителни осигурителни вноски, ведно със съответните лихви общо в размер на 57 711,59 лв., от които: данък върху дохода по ЗДДФЛ в размер на 7 282,00 лв. и лихви в размер на 31 384,66 лв.; задължителни осигурителни вноски за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 7 065,60 лв. и лихви в размер на 4 631,06 лв.; задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ в размер на 4 416,00 лв. и лихви в размер на 2 932,27 лв., е отхвърлена.

С оглед дадени на настоящия съдебен състав указания, съдът намира, че решението е непълно по смисъла на чл. 176 от АПК. По смисъла на посочената норма, когато не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна по делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение. Действително в настоящия случай е налице липса на произнасяне на декларираните от жалбоподателя, но невнесени задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ общо в размер на 42 814.64 лева. В настоящия случай липсва спор по делото, а и това лично се признава и от жалбоподателя /в провелоето се на 25.10.2022 г. о.с.з., в хода по същество/, че последният не оспорва дължимостта на декларирания по реда на чл. 50, ал.1 от ЗДДФЛ за 2013 г. и 2014 г. данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, който в едната си част съответстват на декларираните от лицето, но невнесени задължения за данък, а в останалата част са за установени задължения за ревизираните периоди над декларираните. При това положение и доколкото не се установява така установените задължения за данък върху годишна

данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ общо в размер на 42 814.64 лева да са внесени в предвидения съгласно чл. 48, ал. 1 от ДОПК срок до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, същите се дължат от страна на жалбоподателят. Ето защо решението като непълно следва да бъде допълнено в този смисъл и жалбата на А.Ч. като е неоснователна, в тази ѝ част, следва да бъде отхвърлената, като неоснователна.

По отношение на направеното в провело се на 06.02.2024 г. открито съдебно заседание възражение за изтекла абсолютна погасителна давност относно установените с обжалвания РА задължения за 2013 г., съдът намира следното:

Съгласно чл. 171, ал. 1 и ал. 2 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. Трайна е практиката на съдилищата, че лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2 на чл. 171 ДОПК, независимо от начина на погасяване на главницата, което към настоящия момент е възпроизведено в чл. 171, ал. 3 ДОПК.

Давността е институт на материалното право и представлява период от време, определен по продължителност от закона, през който, ако носителят на едно субективно право не го упражни, то се погасява.

Съгласно разпоредбата на чл. 50, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ, във връзка с чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за придобитите през годината доходи, подлежащи на облагане с данък върху общата годишна данъчна основа в срок до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, като съответното задължение следва да бъде платено в същия срок. В случая задълженията за 2013 г. е следвало да бъдат декларираны до 30.04.2014 г. В тази връзка задълженията за данък по ЗДДФЛ е следвало да се платят, както следва: за 2013 г. - в срок до 30.04.2014 г., а за 2014 г. - в срок до 30.04.2015 г. Предвид горепосоченото абсолютната давност за задълженията за 2013 г. е започнала да тече от 01.01.2015 г. и изтича на 31.12.2025 г., поради което давността не е изтекла към настоящия момент. Към този срок следва да бъде добавен и срока от още 58 дни, тъй като абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага съобразно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., /ЗМДВИП/, обнародван в бр. 28 на "Държавен вестник" от 24.03.2020 г. Съгласно § 29, т. 1 от ПЗР на Закона до отмяна на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, а съгласно т. 2 от същия параграф, освен в случаите на чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира да тече и за времето на извънредното положение. Цитираните разпоредби на § 29 от ПЗР на ЗМДВИП дават основание да се приеме, че от 24.03.2020 г., когато влизат в сила, до края на обявеното извънредно положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не тече. Отделно, в § 13 от ЗИД на Закона за здравето /обн., ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г./ е регламентирано, че сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение, продължават да текат след изтичане на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Следователно, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, който е спрял на 24.03.2020 г., започва да тече отново от 21.05.2020 г. и предвид изричната

разпоредба, че до края на извънредното положение 10-годишният давностен срок не се прилага, то същият е следвало да бъде удължаван с периода 24.03.2020 г. - 20.05.2020 г. /58 дни/.

Предвид изложеното и на основание чл. 176 от АПК, решение № 7122 от 24.11.2022 г. постановено по настоящото дело следва да бъде допълнено, като се отрази волята на съда, изложена в мотивите.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ДОПЪЛВА решение № 7122 от 24.11.2022 г. постановено по адм.дело № 5992 по описа за 2021 г. на АССГ, Трето отделение, 70 състав, като ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Ч., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002220004326-091-001/18.02.2021 г. изд. от К. Г. М. - началник сектор, възложил ревизията и И. Р. Н. - главен инспектор по приходите, потвърден с решение № 690/28.04.2021 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, в частта, с която са установени задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за 2013 г. и 2014 г. в размер на 42 814.64 лева, ведно със съответните лихви.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: